

חמישה היינו בשדה : פועל בשם קסלמן שעזר לנו ב-
מילוי העגלה, חברה מספסל הלימודים, יהודה, עמנואל ואני.
עמנואל כבר שכב שרוע בתוך החציר הריחני במעלה העגלה
הגבוהה, כשקסלמן זרק את הקלשון אל העגלה ותקע אותו
ישר... אל זרועו של עמנואל. הוצאנו את הקילשון מהזרוע
והחור שנתהווה מהשן הדוקרת — נמלא אט-אט דם. דהרנו
הביתה, הורדנו את הפצוע מהעגלה ורצנו, כשחברתי ואני
גוררות אותו בזרועותינו, ישר אל המרפאה שם הוגשה לו
עזרה ראשונה.

עד היום אינני יודעת איך "הצליח" אותו קסלמן לתקוע
את הקילשון בזרוע ולא, חלילה, במקום פגיע יותר. אכן,
יש נסים בעולמנו. ומי יודע מה היה אלמלא נתברכנו בהם.

את הסוסים והפרדות היו שולחים, לעתים למרעה. אך כדי
שלא יעברו את התחומים שהוקצו להם — היו כובלים את
רגליהם הקידמיות בשרשרת ברזל נעולה במנעול.
השרשרת קסמה לו לעמנואל ואחרי שבדק אותה מכל
עבריה ובוודאי גם ספר את חוליותיה — ניסה את יעילותה
על רגליו הוא. לרוע המזל נשבר המפתח ואי אפשר היה
להתירו מכבליו.

גורר את הכבלים על רגלו האחת (השניה הותרה) הובל
אל המפחה, מרחק חצי הק"מ מן המושבה, ובעזרת הנפח
ומסורו שוחרר ה"אסיר".

יהודה

שטח אדמה, בקצהו המערבי של מרג'עיון, היה ספוג
מים רבים כל החורף כולו, ומשום כך הניחו לו להצמיח,
מדי שנה, תלתן בר.